

Jézus győz, Sátán veszít

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 14:12-14; Dániel 7:25;
Efezus 5:25-27, 32; Filippi 3:9; Jelenések 12; 13:14-17

„Megharagudott a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadakozzék a többi utódjával, akik megőrzik az Isten parancsolatait, és akiknél megvan Jézus bizonyágtétele” (Jel 12:17, ÚRK).

A *Tülerőben: Hihetetlen történetek a történelem legmeglepőbb csatatér-zavarairól* című könyvében Cormac O'Brien olyan hadseregek történeteiről számol be, amelyek győztek jelentős túlerővel szemben. Ír a karthágói Hannibál ötvenötezres seregéről, akik megverték a „legyőzhetetlen”, nyolcvanezer fős római hadat. Beszámol arról is, hogy Nagy Sándor görög serege vereséget mért a Perzsa Birodalomra.

Mi is élet-halál harcban állunk egy fortélyos ellenséggel. Szintén elképesztő túlerővel szembesülünk, hátrányos helyzetben küzdünk. A gonoszág erői legyőzhetetlennek tűnnek, látszólag biztos vereség előtt állunk, ami elkerülhetetlennek tűnik. Úgy néz ki, mintha elérhetetlen lenne a győzelem. Pusztán emberi szemszögből nézve az a látszat, hogy Sátán erői legyűrnék bennünket.

Azonban Istennek hála, még ha túlerővel állunk is szemben, noha az esélyek (emberileg szólva) nem nekünk kedveznek, ha Sátán támadásai mégoly gonoszok is, Jézus által végül győzni fogunk! A Biblia utolsó könyvének, *A jelenések könyvének* a témája, hogy Jézus győz, Sátán veszít. Ennek a küzdelemnek a lényegét Jelenések 12. fejezete vázolja fel, a héten ez a szakasz kerül vizsgálatunk fókuszába. Ez a tanulmány jól felkészít Jelenések 14. fejezetének és a hármasszöveg üzenetnek a megértésére.

HARC A MENNYBEN

Jelenések 12. fejezete drámai epizódok sorát mutatja be, a jó és a gonosz közötti ősrégi konfliktus pillanatképeit, azét, ami a mennyben kezdődött, de itt a földön ér majd véget. Ezek az epizódok visszavezetnek az idő folyamán, attól kezdve, hogy Sátán fellázadt a mennyben egészen az utolsó időkben Isten népe ellen irányított dühödt támadásaiig.

Olvassuk el Jel 12:7-9 szakaszát, ami a jó és a gonosz közötti kozmikus küzdelmet írja le. Hogyan történhetett meg ilyesmi a mennyben? Milyen következtetést vonhatunk le ezekből a versekből a szabad akarat, szabad választási lehetőségéről?

Mennyen és földön egyaránt Isten kormányzásának alapelve a választás szabadsága. Ő nem robotokat teremtett – sem a mennyben, sem a földön. Emberként erkölcsi döntéseket hozhatunk, mivel Isten a saját képére teremtett bennünket. A választás hatalma szorosan kapcsolódik a szeretet képességéhez. Elvéve a választás erejét a szeretet képességét tesszük tönkre, mert szeretetet nem lehet kikényszeríteni vagy erőltetni, a szabad akarat kifejezése. Minden mennyei angyal választás előtt állt: vagy viszonzza Isten szeretetét, vagy önző, arrogáns, gőgös módon hátat fordít neki. Tehát az angyalok választása a mennyben örökre szól, *A jelenések könyve* pedig elénk tárja, hogy a végső földi küzdelemben mindannyiunknak szintén örök döntéseket kell meghoznunk. A nagy küzdelemben nem létezik semlegesség (lásd Lk 11:23), így az utolsó földi háborúban sem lesz. Minden angyal vagy Jézus, vagy Sátán oldalát választotta, hasonlóképpen az idők végén minden ember eljut oda, hogy meg kell hoznia utolsó, megváltoztathatatlan döntését. Kinek a szövetségébe lépünk, kit imádunk, kinek engedelmességek? Mindig ez a kérdés állt az emberiség előtt, és így lesz ez a föld történelmét lezáró küzdelemben is – csak még drámaibb módon. A lélegzetelállítóan jó hír viszont az, hogy Jelenések 12. fejezete bemutatja Krisztus harci diadalát. Ezért nekünk mindössze azt kell tennünk, hogy az Ő oldalát, a győztes oldalt választjuk. Nagyszerű, hogy dönthetünk, melyik oldalra állunk egy olyan küzdelemben, amiről már eleve tudjuk, ki fogja megnyerni!

Gondoljunk bele, mennyire szent a szabad akarat és a választás szabadsága Jézus számára, aki jól tudta, hogy ez a keresztre juttatja (lásd 2Tim 1:9), mégis megadta nekünk! Mennyire legyünk tehát körültekintőek, amikor e szent és igen drága ajándékkal élünk?

SÁTÁN TÁMADÁSA

Sátán kezdettől fogva (lásd Jel 12:4-5) igyekezett elpusztítani Krisztust, de minden próbálkozása kudarccal végződött. Jézus születésekor például egy angyal figyelmeztette Heródes gonosz terveire Józsefet és Máriát, akik ezért Egyiptomba menekültek. Jézus a pusztában Sátán leghevesebb kísértéseit hárította el azzal, hogy „Meg van írva”. Isten Igéjében talált védelmet. Kereszthalálával bemutatta hatalmas szeretetét és megszabadított bennünket a bűn kárhozható büntetésététől. Feltámadása révén pedig mint élő Főpapak kiszabadítja életünket a bűn hatalmából.

Olvassuk el Zsolt 2:7-9, Ef 5:25-27 és Jel 12:4-6, 9 verseit, majd határozzuk meg az alábbi szimbólumok jelentését:

Sárkány _____

Asszony _____

Fiú gyermek _____

Vasvessző _____

A vessző a Bibliában az uralom, az uralkodás szimbóluma. A vasvessző megtörhetetlen, erős, legyőzhetetlen uralmat jelképez. Jézus találkozott minden olyan kísértéssel, amivel mi szembesülünk, de mindig győzött. Az ördög legyőzött ellenség, Krisztus diadalt aratott felette életében, halálával és feltámadásával. Legyőzte az ördögöt a Golgota keresztién, ezért mi is győztesek lehetünk. Krisztus tökéletes diadalt aratott Sátán felett, de a közöttük dúló nagy küzdelem még nem ért véget. Amikor azonban hit által elfogadjuk azt, amit Krisztus értünk tett, Isten eltörli bűnünk adósságát, megbocsátja vétkeinket. Tökéletesként állhatunk az Úr előtt, mint akiket befedez Krisztus igazságának palástja, ahogy Pál írja: „*És találtassam Őbenne, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján*” (Fil 3:9). Bocsánatot nyertünk, nincs semmi, amivel vádolni lehet bennünket. Jézus felülkerekedett, örökre legyőzte a legrosszabbat, amit a bűn és a gonoszság tehetett vele. Teljes támadást intézett a gonoszsággal szemben és győzött. Amikor hit által elfogadjuk Jézust, az Ő győzelme a miénk.

Miért annyira fontos számunkra az üdvbizonyosság, aminek az az alapja, hogy Krisztus legyőzte Sátánt? Hogyan lehet a saját tapasztalunk is az, amiről Pál írt Fil 3:9 versében?

ELFOGADNI JÉZUS GYŐZELMÉT

Amint a Bibliában látjuk, Jézus sosem vesztett csatát Sátánnal szemben. Ő a hatalmas győztes, aki diadalmas a gonoszság erői felett. Egy dolog hinni, hogy győzött Sátán kísértései felett, az viszont már egészen más, hogy elhiggyük: az Ő győzelme a miénk is.

Olvassuk el Jel 12:10 versét! Miért találhatunk bátorítást abban, hogy a vádoló „levettetett”?

Ugyan még mindig dúl a küzdelem a földön, de Sátán már veszített. Ez nemcsak Krisztus végső győzelme szempontjából, a történelem csúcspontján igaz, hanem igaz a mi küzdelmeinkre nézve is, a személyes harcaink vonatkozásában, amelyeket a gonoszság fejedelmei és erői ellen vívunk.

Jel 12:11 versében milyen biztosítékot ad Krisztus a győzelemre?

*A jelenések könyvében a hét gyülekezetnek szóló üzenet hétszer említi azt, hogy „Aki győz”. Jel 12:11 versében ismét találkozunk a győzelem fogalmával. Az eredeti nyelven itt a *nikaó* szó szerepel, ami azt jelenti, hogy „legyőz”, „győzelmet arat”, „felülkerekedik”, „győztesként kerül ki”. Figyeljük meg, hogyan lehetünk mi is győztesek! Jel 12:11 kijelenti, hogy csak „a Bárány vérével” (ÚRK, RÚF).*

Jel 5:6 versében János bepillant a mennybe egy próféta látomásban, és meglátja a Bárányt, „*mint egy megölyt*”. Krisztus áldozata áll az egész menny figyelmének fókuszában. Isten végtelen, felmérhetetlen szeretetét semmi nem mutathatja be magasztosabban, mint a keresztt.

Amikor hit által elfogadjuk azt, amit Krisztus tett értünk a kereszten, az adósságunk eltöröltetik, tökéletesként állhatunk meg Isten előtt, aki megbocsátja bűneinket (Ef 1:7; Kol 1:14; 2:14). „...*levettetett a mi testvéreink vádolója*” (Jel 12:10, ÚRK). Megváltást, üdvösséget nyerünk, győztesek vagyunk, nem a saját érdemeink miatt, hanem azért, mert Krisztus győzedelmeskedett értünk.

AZ ASSZONY A PUSZTÁBAN

Olvassuk el Jel 12:6 versét, majd vessük össze a 14-16. versekkel! Jól figyeljük meg az időt, Sátánnak az „asszony” (Isten egyháza) elleni támadását, illetve azt, ahogyan Isten gondoskodik az övéiről! Miről szólnak ezek a versek?

Jel 12:6 versében az ezerkétszázhatvan nap párhuzamos a 14. versben az *ideig, időkig és félidőig* kifejezéssel. Ez az idői prófécia megtalálható Dán 7:25, Jel 11:2-3 és 13:5 verseiben, és mind ugyanazt az időtartamot mutatják be. Ezek prófétai szimbólumok (hiszen nem ment a pusztába egy valószínű nő szárnyakkal), ezért a prófétai időt, az év-nap elvet alkalmazzuk (lásd pl. 4Móz 14:34; Ez 4:4-6) ezeknél a próféciáknál. Ez egyszerűen azt jelenti, hogy egy prófétai nap egy évvel egyenlő. Jel 11:2 versének éppen erről a prófétai időszakáról az *Andrews University Study Bible* megjegyzi: „A történeti magyarázók ezért általában úgy értelmezik, hogy az ezerkétszázhatvan prófétai nap szó szerint ezerkétszázhatvan évet jelöl, Kr. u. 538-1798 között” (1673. o.). A hitehagyóvá lett egyház és a romlott államhatalom együttesen elnyomta, üldözte és időnként öldökölte Isten hűségének népét.

A Bibliában hívő keresztények heves, sátáni üldözése a jó és a gonosz közötti küzdelem kiterjedése volt. A középkor sötétségéből kilépve a reformáció idejében az a választás állt az emberek előtt, hogy hűségesek lesznek-e Isten Igéjéhez, vagy elfogadják a papok és prelátságok tanításait. Az igazság ismét diadalmaskodott, Istennek lett egy népe, akik hűségesek voltak hozzá a hatalmas ellenállás dacára is.

Isten gondviseléséről lenyűgöző és végtelenül bátorító fordulatok szólnak. Jel 12:6 versében találjuk az „*Istentől készített helye*” kifejezést. A 14. vers kijelenti, hogy az asszony a pusztában „*tápláltatik*”, a 16. vers szerint pedig „*a föld segítségére sietett az asszonymak*”. A heves üldözés időszakaiban Isten gondoskodott egyházáról. Amint tette akkor, tenni fogja ugyanezt a végidei maradék esetében is.

Említs meg egy olyan időszakot az életedből, amikor megpróbáltatás vagy nehézség ért és elcsüggedhettél volna, de Isten menedéket biztosított a számodra és táplált a kihívások között! Hogyan nyújtott támogatást az Úr akkor, amikor a legnagyobb szükséged volt rá?

ISTEN VÉGIDEI MARADÉK NÉPE

Az ördög azóta hadakozik Krisztussal, mióta fellázadt ellene a mennyben (Jel 12:7). Az volt a célja akkor, ami ma is, hogy magához ragadja az uralmat a világmindenség felett (lásd Ézs 14:12-14). A föld történelmének utolsó napjaiban a figyelme Isten népére irányul. Jel 12:17 nyomatékosan kijelenti, hogy a sárkány (Sátán) megharagudott az asszonyra (az egyházra) és hadat indít „*a többi utódja*” (RÚF) ellen. Az angol King James bibliafordításban a *többi utódja* helyett a „maradék” szót találjuk. Isten maradék népe hűségesen kitart Krisztus mellett, engedelmeskedve az igazságnak, híven a küldetéséhez.

Milyen jellemzőiről ír Jel 12:17 verse Isten maradék népének, a végidei egyháznak?

Jel 12:17 verse szerint a sárkány megharagudott az asszonyra, Isten egyházára. Az ördög tombol a nép miatt, akik megtartják Isten parancsolatait, mindent megtesz, amit csak tud, hogy elpusztítsa őket. Végül egy olyan rendelet kiadatását mozdítja elő, ami megtiltja, hogy az Istenhez hűségesek adjanak és vegyenek, a rendelet értelmében bebörtönzik őket és halálos ítélet alá kerülnek (lásd Jel 13:14-17). Sátán nem képes elpusztítani Krisztust, ezért megpróbálja megsemmisíteni az általa mélységesen szeretetteket – az egyházat. A föld utolsó háborújának középpontjában nem a Közel-Kelet és az ottani különböző konfliktusok állnak, hanem Istennek az egész világon, szétszórta élő népének elméje, gondolatai. Ez két, egymással szembenálló erő, Krisztus és Sátán harca, amelyben nincs semleges terület.

Az utolsó háború központi kérdése az, hogy „Kihez vagyok hűséges? Kihez ragaszkodom?” A menny olyan hívőket szólít, akiket annyira áthat Krisztus szeretete, akiket kegyelme által megváltott, akik elkötelezik magukat Krisztus céljai mellett, Lelke által erőt nyernek és engedelmeskednek a parancsolatainak, hogy az Ő ügyéért vállalják még a halált is.

Világunk hatalmas krízis felé tart. A győzelmünk azonban biztosított Jézusban, általa, miatta, ha kapcsolatban maradunk vele hit által és a hit engedelmességhez vezet. Végző soron ez a mi döntésünk.

Hogyan nyilvánul meg Jel 12:17 valósága a saját életedben, keresztyeni tapasztalatodban? Vagyis hogyan mutatkozik meg a te életedben a nagy küzdelem?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Mondhatnánk azt is, hogy bizonyos értelemben Istennek nem volt választása: ha olyan teremtményekre vágyott, akik képesek szeretni Őt és egymást is, szabadnak kellett megteremtenie őket. Szabadság nélkül képtelenek volnának a szeretetre, és milyen lenne az univerzum szeretet nélkül? Olyan, amilyennek némelyek mondják: nem más, mint egy gépezet értelem nélkül, ami az ok és okozat szigorú törvényei alapján működik, szabad akarat, szabad választás nélkül, amelyben az atomnál kisebb részecskék hús-vér kötegei csak a fizika törvényeit követik. Ez egyáltalán nem tetszetős kép, nem is azt mutatja be, amit önmagunkban és önmagunkról igaznak tudunk. Mégis ki gondolná azt közülünk, hogy a szüleink, gyerekeink és házastársunk iránti szeretetünk pusztán atomok rendeződése volna?

„Mivel Isten kormányzásának alapja a szeretet törvénye, az értelmes lények csak akkor lehetnek boldogok, ha tökéletes összhangban élnek e törvénnyel, ami az igaz élet nagyszerű elveit foglalja össze. Isten minden teremtményétől azt kívánja, hogy szeretetből szolgálja - amely szolgálat jellemének értékeléséből fakad. Nem örül a kikényszerített szolgálatnak. Ő mindenkinek szabad akaratot ad, hogy önként szolgálhassa Őt.

Ameddig minden teremtett lény engedelmeskedett, mert szerette Istent, az egész világegyetemben tökéletes összhang uralkodott. A mennyei sereg boldogan teljesítette Teremtője akaratát. Örültek, hogy dicsőségét tükrözhatték és Őt dicsőíthették. És amíg az Isten iránti szeretet mindennél fontosabb volt, az egymás iránti szeretetet bizalom és önzetlenség jellemezte. Semmiféle disszonáns hang nem zavarta meg a mennyi harmóniáját” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 8. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Miért tekinthető Jelenések 12. fejezete odaillő bevezetésnek a hármas angyali üzenet előtt, különös tekintettel a végidei konfliktusra?
- 2) Milyen megerősítést találsz Jelenések 12. fejezetében a napi kísértéseid és megpróbáltatásaid között?
- 3) Vannak, akik úgy hiszik, hogy a tetteinket nagy mértékben meghatározzák a génjeink és a körülményeink. Egyetértesz ezzel, vagy nem? A döntésünknek mi a szerepe a viselkedésünkben? Beszéljessünk arról, hogy milyen kapcsolat van a választásaink és Istennek az életünkben megnyilvánuló hatalma között!

A HÁRMAS ANGYALI ÜZENET

„Mert így szól az Úr, aki az egeket teremté; Ő az Isten, aki alkotó a földet és teremté azt... Én vagyok az Úr és több nincsen” (Ézs 45:18)!

„Az első angyal által Isten arra szólítja fel az embereket, hogy féljék Őt, neki adjanak dicsőséget, és benne a menny és föld Teremtőjét imádják. Hogy ezt megtehessék, engedelmessé kell tőlük lenniük. Bölcs Salamon ezt mondja: *»Istent féljed, és az Ő parancsolatait megtartsad; mert ez az embernek fő dolga«* (Préd 12:15)! Isten parancsolatainak megtartása nélkül semmiféle imádat nem lehet kedves Istennek. *»Az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az Ő parancsolatait«* (1Jn 5:3)...

Azért kell Istent imádnunk, mert Ő a Teremtő és minden lény neki köszönheti létét. Ahol a Biblia arról beszél, hogy Isten a pogányok isteneinél nagyobb tiszteletet és mélysegebb imádatot igényel, ott mindenütt hivatkozik Isten teremtői hatalmának bizonyítékára is. *»A nemzetek minden istene bálvány, az Úr pedig egeket alkotott«* (Zsolt 96:5)...

A Jel 14. fejezetének üzenete a Teremtő imáadására szólítja fel az embereket. A prófécia bemutat egy csoportot, amely a háromszoros üzenet eredményeként megtartja Isten parancsolatát. E parancsolatok egyike közvetlenül utal Istenre, mint Teremtőre. A negyedik parancsolat ezt hirdeti: *»A hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja... mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt«* (2Móz 20:10-11). Az Úr *»jegye«*-nek is nevezi a szombatot, *»hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek«* (Ez 20:20)...

A szombatnak, mint a teremtés emlékünnepe az az igazi jelentősége, hogy állandóan arra emlékeztet, miért is illeti Istent imádat. Azért, mert Ő a Teremtő, mi pedig teremtményei” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 376. o.).